

El poder del gest més senzill

No havia vist mai el poder de tan a prop com el vaig veure el 27 d'abril de 1994. Aquell dia milions de sud-africans, que mai abans no havien pogut votar, es van alçar de matí, es van posar roba de diumenge i van fer unes cues llarguíssimes per poder votar. Ells solament van votar, però l'apartheid, aquella fortalesa que el dia abans encara era tan poderosa, va caure sota l'impacte d'aquells milions de gestos senzills. Salvant les distàncies, és això que va passar ahir a Arenys de Munt: que molts van veure el poder més a prop que no l'havien vist mai. Van veure que poderosos que eren ells mateixos caminant cap a l'urna, dipositant un vot i decidint. Així de senzill i així de solemne, així de poderós i així d'imparable.

No havia vist mai el poder de tan a prop com el vaig veure el 27 d'abril de 1994. Aquell dia milions de sud-africans, que mai abans no havien pogut votar, es van alçar de matí, es van posar roba de diumenge i van fer unes cues llarguíssimes per poder votar. Ells solament van votar, però l'apartheid, aquella fortalesa que el dia abans encara era tan poderosa, va caure sota l'impacte d'aquells milions de gestos senzills. Salvant les distàncies, és això que va passar ahir a Arenys de Munt: que molts van veure el poder més a prop que no l'havien vist mai. Van veure que poderosos que eren ells mateixos caminant cap a l'urna, dipositant un vot i decidint. Així de senzill i així de solemne, així de poderós i així d'imparable. Ahir va començar un capítol nou de la història d'aquest país. A Arenys de Munt un 41% dels electors va anar a votar, malgrat les pressions i les amenaces, i d'aquests, un 96% va deixar clar que volia la independència, sense més dilació. No els van deixar votar a la casa de la vila, però ells van votar igualment. No van poder anar als col·legis electorals normals, però van votar igualment. Van amenaçar-los amb els cadells del feixisme més tronat, però ells van votar igualment. Van amenaçar-los, un poble de deu mil habitants!, des de la trona més alta del Palau de la Moncloa, però ells van anar a votar. Els van dir que aquell referèndum no valia res, però ells van anar a votar. Els van augurar un fracàs espantós, però ells van anar a votar. Vaig veure àvies que anaven de bracet amb una papereta tremolosa a la mà i xiquets que es volien fotografiar amb el pare ensenyant a tothom que votava sí. Gent que plorava pensant en els qui no havien pogut arribar a veure aquell dia i gent que s'abraçava i ballava pel carrer amb els ulls brillants i desperts, com aquell dia a Sud-àfrica. I també igual que va passar a Sud-àfrica, les xifres que es van proclamar a la nit amb ecos de Macià són molt importants, però són poca cosa al costat del canvi que un dia així desvetlla en l'esperit col·lectiu. La setmana passada i l'anterior i l'anterior i la de més enllà tot eren dubtes i nerviosisme, amb el catalanisme pendent del constitucional, pendent de les picabaralles estèrils dels partits, pendent del finançament, pendent de si havíem de fer una manifestació preventiva o una de posterior. En canvi, ahir a Arenys de Munt allò que no hi havia eren dubtes, ni por, ni desànim. Perquè de sobte molta gent, d'Arenys de Munt i de fora, havia entès quin era el camí a seguir i va comprovar no solament que era possible de seguir-lo, sinó que som molts els qui estem disposats a seguir-lo, tants que podem conformar majories socials noves i centralitats impensables tot just fa uns quants mesos. I ara a treballar. Que ja sabem que guanyar és possible.

14 setembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)